

De ballon

Zoals elke keer na een opleidingsdag, vertel ik thuis welke oefeningen we gedaan hebben en doen we ze met z'n allen nog een keer.

Mijn jongste begroet mij zelfs met een "En, wat voor oefeningen gaan we doen mama?" als ik binnen stap.

De ballon...dat was toch wel degene die me het meest is bij gebleven en dapper blies ik een ballon op. Ik zou wel even voordoen hoe je erop moest gaan zitten.... NOT! Weer hing ik er ergens boven en na een tijdje elke keer een stukje te zakken lukte het me nog steeds niet om er volledig ontspannen op te gaan zitten. ARRGGHHHH!!

Wat is dat toch waarom ik dat niet durf? Is het echt alleen de angst voor de knal die misschien gaan komen (wat ik mezelf heel erg wijs probeer te maken)? Maar zo'n knal is maar een fractie van een seconde, ben ik daar echt zo bang voor, of zit er meer achter? (tuurlijk zit er meer achter, alleen durf ik dat voor mezelf nog niet toe te laten)

Mijn man gaat in 1 keer op de ballon zitten, mijn oudste dochter gaat in 1 keer op de ballon zitten en vragen zich af wat er nou zo lastig aan is voor mij. Zelfs een verhaaltje erbij schrijven lukt ze gewoon.

Dan mijn jongste... Zij weigert het zelfs maar te proberen. Ze gaat niet, maar dan ook zeker NIET op die ballon zitten! Einde discussie...

Een paar dagen later; een gesprek op school voor de jongste over de uitslagen van de entree toets.

Uitslag is heel goed, maar de juf kaart aan dat ze als advies een niveau lager meegeeft, omdat mijn dochter op het gebied van rekenen toch wel faalangstig gedrag vertoont. Terwijl de juf weet, zo zegt ze, dat ze het wel kan als ze het maar probeert.

Uit het gesprek komt naar voren dat dochterlief hierin toch wel vaste-mindset-kenmerken heeft. Buiten het feit dat ik verbaasd ben dit nu pas te horen (groep 7, alle oudergesprekken bestonden steevast uit; "gaat prima met haar, prettige leerling, doet het goed, rekenen is niet haar sterkste punt, maar ook daar zit verbetering in") gaan de radertjes in mijn hoofd op volle kracht in werking.

Want de juf zegt dat ze het gewoon moet proberen, dat ze het zeker te weten kan, dat ze 'succes-ervaringen' moet opdoen, zodat ze erop kan vertrouwen dat het goed gaat.

En natuurlijk ben ik het met de juf eens wat betreft de succes ervaringen, maar slaan we hier niet een stukje over? Want hoe kan ze weten dat ze het zeker te weten kan? Want het gaat niet alleen om de succes ervaringen, het gaat ook om het proberen en ondervinden dat het misschien niet lukt, dat ze het *nog* niet kan.

En dan vooral het ervaren dat het niet erg is als het niet goed is, dat ze hier uit kan leren wat er anders kan, dat ze het nog een keer kan proberen, net zolang tot het wel lukt en dan is er die succes-ervaring..

En dan het inzicht; Het gaat om het d rven te gaan zitten op die ballon, die ballon die kan klappen. Om het vertrouwen, dat als hij klapt, wat misschien heel even schrikken is, dat er dan gewoon een nieuwe ballon komt, waar je ook weer op kan gaan zitten, net zolang totdat je ontspannen durft te gaan doen wat je wil doen. Tot je kunt gaan zitten met het vertrouwen dat als hij klapt, dat er dan gewoon weer een nieuwe kans is.

Dat als hij niet meer klapt en jij je verhaal kan schrijven, dat dan de succeservaring is dat je durft te gaan zitten of hij nou wel of niet klapt. Dat de succes ervaring het doorgelopen proces is, omdat je dit bent aan gegaan en niet het uiteindelijke resultaat van de niet-klappende ballon....

Naar huis, waar ik de ballon heb gepakt en er in 1 keer op ben gaan zitten, volledig relaxed, uiteindelijk zelfs met m'n voeten van de vloer...

Want wat is het ergste wat kan gebeuren...

Met de tranen in mijn ogen en mijn jongste naast mij. Die het nog steeds niet wil proberen, maar dat is oké, alles op haar eigen tempo.

De dagen erna zie ik haar steeds de ballon pakken en er voorzichtig op gaan zitten, tot ze na een paar dagen roept; "Mama, kijk!" En ze zit op haar ballon, met de voeten van de vloer, een rood hoofd van trots en een grote lach op haar gezicht....

Wat een ballon allemaal niet los kan maken...

